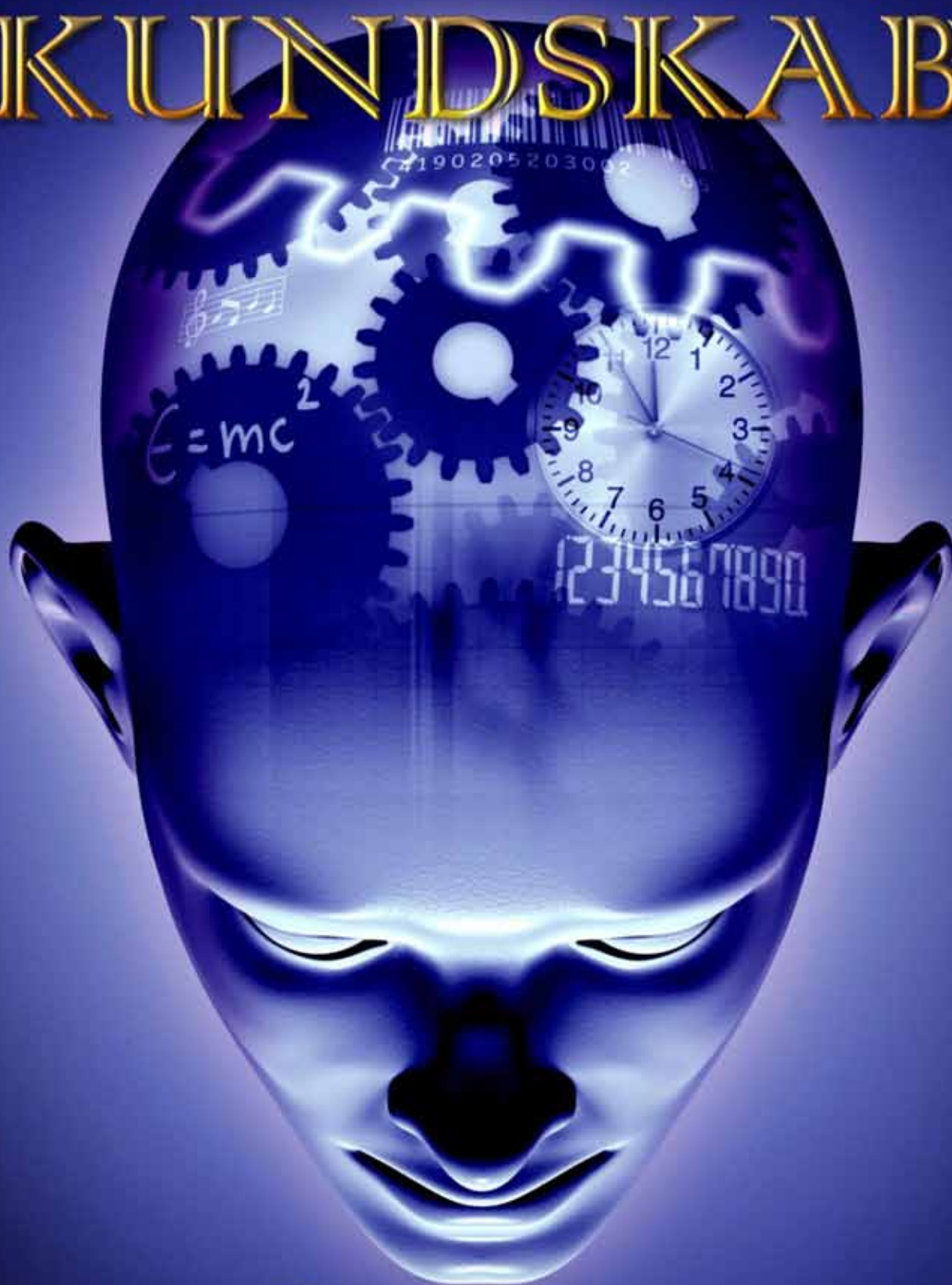

Isha Schwaller de Lubicz

KUNDSKAB

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

Kundskab

Isha Schwaller de Lubicz

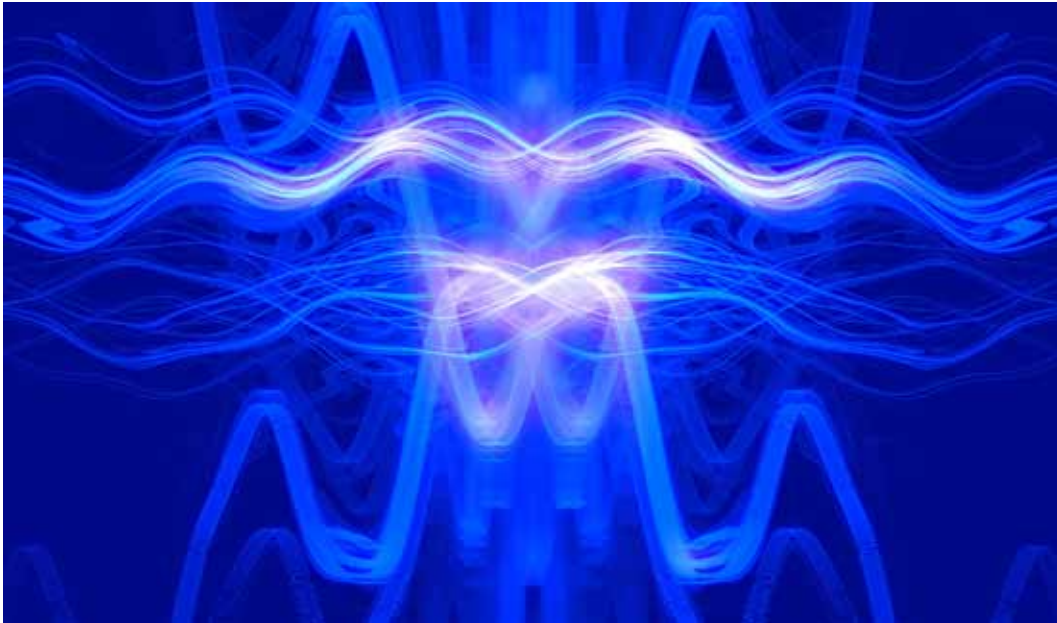

VisionsNettet
www.visionsnettet.dk

Kundskab

Af Isha Schwaller de Lubicz
Fra *The Opening of the Way*

(Oversættelse Thora Lund Møllerup & Erik Ansvang)

Kundskab er ikke en videnskab, men et stadie – et identifikationsstadie. At være identificeret med noget vil sige at være forenet med det og blive ét med det.

Identifikation kan kun finde sted med bevidsthedsstadier af samme type, men de vil – ligesom væsker med samme vægtfylde – helt naturligt forenes. Tanker kommunikerer med tanker, følelser med følelser, hengivenhed med hengivenhed af samme type, og det er årsagen til, at tanker, følelser og hengivenhed uden ord kan kommunikeres mellem enkeltpersoner og mellem grupper.

Intet menneske kan kommunikere med et andet menneske på en "bølgelængde", som modparten ikke vibrerer på. Eksempelvis vil et menneske ikke kunne overføre moral, intellektuel forståelse eller religiøse følelser til et dyr, for dyret befinder sig på et niveau, hvor det ikke kan vibrere på disse bølgelængder. Et vildt dyr, der møder et menneske, ved instinktivt, om menneskets intentioner er venlige eller aggressive, fordi det selv rummer disse følelser, men det vil kun opfange menneskets følelses- eller begærttilstand, ikke menneskets tanker, hensigter eller planer om at angribe det. Omvendt kan mennesket bruge sin logiske sans til at forudse dyrets intentioner, men mennesket vil sjældent forstå dyrets følelser,

fordi den mentale aktivitet står i vejen for kommunikationen med dyret på dette niveau.

*Kundskab er derfor et stadie,
hvor man identificerer sig
med en tilstand eller en funktion.*

Medfødt eller instinktiv bevidsthed

Funktion er et en særlig måde for bevidstheden at komme til udtryk på. Enhver art i naturen er karakteristisk på grund af en bestemt funktion og metode, som udgør dets medfødte eller instinktive bevidsthed. Denne instinktive bevidsthed er for et dyr dets "kundskab", som man kan sige er dets livsstadie identificeret med betingelserne og funktionerne for dyrearten.

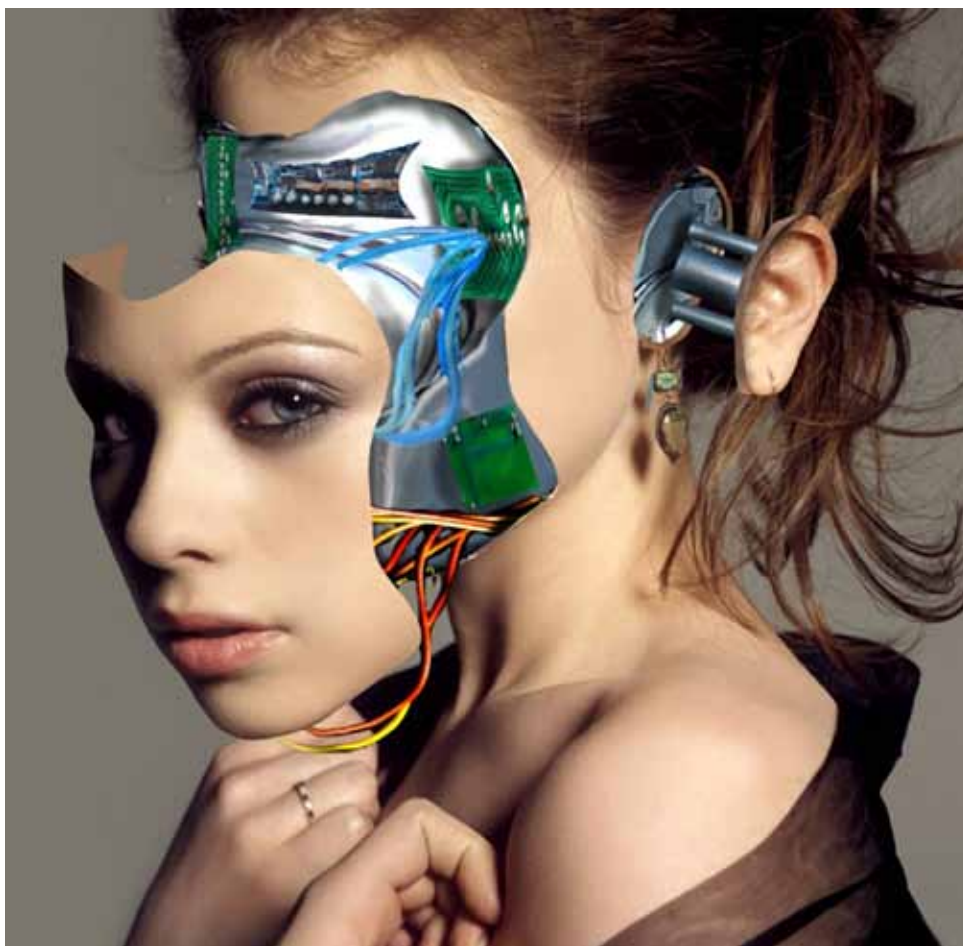
Denne direkte kundskab er anderledes end den intellektuelle indlæring, der stammer fra iagttagelser, hukommelse, deduktion og metode. Den nyfødte kattekilling er blind, og alligevel dier den alene ved hjælp af naturens egen informationer, for den er identificeret med artens funktioner, og de erkendes direkte. Men senere må den lære, hvor mennesket placerer underkoppen med mælk.

Højere bevidsthedsstadier

Springet til kundskab i menneskeriget er langt større, for mennesket er i besiddelse af elementer af – eller i det mindste "lytteposter" til – højere stadier end de fysiske, følelsesmæssige og mentale. Disse højere stadier er de samme livsstadier i kosmos projiceret ned i mennesket på et lavere niveau.

Identifikation er derfor vanskeligere for mennesket end for dyret, for den personlige bevidstheds selvoptagethed forhindrer, at mennesket identificerer sig med alt andet end sig selv. Og ligeledes fordi det rationelle tankesind begrænser "robotmennesket" (personligheden) til at bruge tankesindet på den rationelle måde, og det tillader ikke, at der tunes ind på andre eller højere tankevibrationer end dets egne. (I stedet for "tankevibrationer" kunne man sige "vibration". Alle disse ord er udelukkende metaforer).

Den identifikation, der sædvanligvis er dominerende, er "robotens" eller personlighedens med dens lavere stadier (fysiske, følelsesmæssige og mentale), mens sjælen forbliver inaktiv – bortset fra det generelle pres fra alt, hvad der kan påvirke sjælens egen udvikling. Når sjælen trænger igennem, vil de automatiske påvirkninger fra hvert af de lavere stadier kun føles svagt, og det lavere menneskes vurderinger og holdninger vil danne sig under indflydelse af en stimulans eller en nedtrykthed, der som regel har fysisk eller følelsesmæssig oprindelse.

Sjælen og personligheden

Sjælens redskaber er derfor primært det fysiske og det følelsesmæssige, som også er "robotens" eller personlighedens udtryksmiddel. Denne forvirring kontrollerer individets adfærd. Ingen af disse to former for bevidsthed (personlighedens og sjælens) kan kaste direkte lys på livssituationen, for mennesket vil ikke lytte til deres stemmer, for det har ikke kendskab til de principper, som gør det muligt at klassificere påvirkningerne i forhold til deres årsag. Hverken personligheden eller sjælen kan gribe ind i dette kaos af påvirkninger, fordi deres principper (eller deres bølgelængder) er anderledes.

Det eneste, de kan gøre, er at fremprovokere nogle voldsomme chok, som vil overraske personlighedens automatreaktioner til at kontakte enten sjælen eller følelserne inden det rationelle tankesind får tid til at reagere. Kontakten giver personligheden en impuls af lys og livskraft, som den aktivt vil forsøge at opleve igen, og det er årsagen til, at en pludselig moralsk eller åndelig transformation nogle gange opstår efter en voldsom følelsesmæssig oplevelse, en alvorlig sygdom eller overlevelse fra en livstruende situation.

Disse chok er et middel, der ofte benyttes af sjælen selv eller af det aspekt af sjælen, der er inkarneret i personlighedens legemer ("robotten"), til at ryste personligheden ud af dens apati og overraske det rationelle tankesind. Glem ikke, at denne fremgangsmåde med at gentage passende chok efterhånden kan holde personligheden under kontrol af en af de styrende instanser. Valget mellem dem – og at muligheden overhovedet eksisterer – skal erkendes i den aktuelle livssituation. Opgaven er at vække mennesket fra den moralske søvn og sætte personligheden i arbejde under sjælens eller sjælsaspektets ledelse på en måde og efter en målestok, der kræves til opnåelse af den ultimative befrielse. Resultatet vil blive erhvervelse af ægte kundskab, hvilket helt naturligt vil blive afpasset efter graden af bevidsthed, der er opvækket og graden af at kunne identificere sig.

Søg i dit indre

Alle funktioner og stadier kan gøres til genstand for kundskab. Menneskets medfødte bevidsthed inkluderer hele den funktionsdygtige bevidsthed, som er naturens skabelon, for mennesket er mikrokosmos i makrokosmos. Alle stadier for væren i kosmos er projiceret i mennesket. Med andre ord rummer mennesket i sit indre alle muligheder for kundskab, og stedet at lede efter denne kundskab er i menneskets indre.

Selv den dygtigste lærer er ude af stand til at forsyne mennesket med bevidsthed, eller fylde det med kundskab. Men i mennesker, der er tilstrækkeligt disponerede, er det muligt at vække reaktioner, som kan føre dem i den rigtige retning.

Find svarene i meditation

Ofte er det nyttigt at forberede sig ved at præcisere essentielle idéer for at frigøre sig fra forudfattede meninger. Men den mest effektive instruktion er den, der gør det muligt for det søgende menneske klart at se problemerne, så det er muligt, at det selv kan finde svarene i meditation.

Her er det tanken at præsentere to ultimative metoder – forklaring og stimulering – i håb om, at læseren vil acceptere de meditative refleksioner som en enkel metode, der faktisk er den mest enkle metode til gradvis at få indsigt i hjertets og tankesindets enkelthed. Her findes der hverken forfatter eller læser. Her findes intet andet – eller forhåbentlig findes der ikke andet – end bevidsthed. Og denne bevidsthed er en lille del af den universelle bevidsthed – medmindre det i virkeligheden bare er udtryk for den tænkende hjerne, som foregiver at være én selv. Hvordan kan man vide det? Det, som man tror, man ved, er det, som tanken har erkendt som bevismateriale, men af og til er det sket, at visse beviser er draget i tvivl af senere videnskabelige opdagelser.

“Mig selv” og “jeg”

Dette “mig selv” som tænker, at det vil forstå, er en hjerneaktivitet. Dette “mig selv” som tænker, det vil, kan muligvis være en impuls eller et pres fra et begær eller en eller anden uerkendt mental suggestion. Og dette “mig selv” som tænker, at det elsker, har elsket så meget forskelligt, at man kan komme i tvivl, om det altid er det samme selv. “Jeg” tvivler? Hvem er da dette “jeg”? Hvem stiller dette spørgsmål? Hvem taler lige nu? Er det det “jeg”, der tvivler på “mig selv”, eller er det det “jeg”, der tvivler på “det”? Er “jeg” mon “mig selv”? Hvis det er, hvordan kan det så være uvidende om intentionerne hos “mig selv”. Og hvis det var “mig selv”, der døde lige nu, vil “jeg” så stadig kunne stille spørgsmålet: “Hvem er jeg?”

Diskussioner kan ikke løse dette problem. “Jeg” beskylder det adskilte “mig selv” for ikke at afsløre motiverne for dets adfærd. Nogle gange tænker det, som “jeg” tænker, andre gange gør det noget, som “jeg” ikke bryder mig om, og dets handlinger er ulogiske, som om der er adskillige “mig’er”, der handler efter egne luner eller under indflydelse udefra.

Men når vi skal bedømme situationen, ser det ud til, at "jeg" står med en fordel over for det mangfoldige "mig selv" – en fordel der gør det muligt at acceptere eller afvise at blive identificeret med impulserne i "mig selv". Det medfører, at der er et bevidst væsen, og at være bevidst om sjælen vil sige at kende sig selv. Kan "jeg" kende sig selv? Og når der er "jeg", som taler, hvem lytter så? Er du dit "mig selv"? Eller er du dit "jeg"?

Hvor vil disse analyser føre mig hen, hvis jeg fortsætter videre ud af dette spor? Min personlighed vil føle sig rig og kompleks, min hjerne vil blive fyldt med nye begreber, og "mig selv" vil tage æren af det! Jeg kunne uden tvivl overraske "mig selv", hvis jeg insisterede på at gennemanalysere mine fysiske mekanismer, mine følelsesmæssige impulser og den aldrig hvilende malstrøm af tanker og forestillinger. Men hvilken rolle spiller "jeg" i denne undersøgelse?

Og igen – hvis dette "jeg" var en enhed – en bevidsthed med en uforanderlig udtryksmåde – må man antage, at alle disse analyser til sidst vil afsløre sin tilstedeværelse.

Dualitet

Men det kræver ikke mange tankeeksperimenter at overbevise om, at dualiteten er en ledetråd i alt dette: Nogle er ubarmhjertigt personlige og ser ud til at intensivere individets egoisme, og andre afslører en altruistisk ånd, som er parat til at ofre alt for et rent ideal. Er der mon det mindste håb om, at man i det indre kan opdage en faktor, der repræsenterer permanent stabilitet, en styrende faktor i inkarnationen, som er opmærksom på målet, og som er i stand til at oplyse om den vej, der ligger forude?

Det fører tilbage til tærsklen af en oprindelige bekymring, men i forhold til målet med denne opdagelsesrejse er der gjort et lille fremskridt, for det har givet et glimt af bevidsthedens betydning og af dens tilstedeværelse i alle levende væsener. Dyr styres af den, men mennesket ønsker mere – når automatreaktionerne ikke styrer

mennesket. Den berettigede glæde over at være kandidater til en højere tilværelse, søger instinktivt efter elementer af sikkerhed i det indre, som kan sikre en afslutning på duellen mellem de to modsatrettede tendenser. Denne jammer er en håbløs drøm i naturens duale verden. Men det, der er muligt for det "naturlige" menneske, er muligt for det menneske, som har vækket sjælskontakten i sig selv. For selvom kontakt til sjælen ikke udelukker personligheden, medfører det en videre udvikling af sidstnævnte, og hvor sjælen dominerer, er det overmenneskelige stadie indenfor rækkevidde, og så kan man begynde at tale om en enkelt bevidsthed – permanent og udødelighed – hvor kampen ikke længere skaber disharmoni, men ganske enkelt erfaringer gennem valg, der kan udvide menneskets kundskab.

Indtil det er opnået, må man acceptere dualiteten og ikke kvæle sine bekymringer ved krysteragtigt at acceptere sine egne automatreaktioner. Årsagen til bekymringer er trods alt blot uvidenhed og manglende sammenhæng i den vejledning, man giver sig selv. Og ingen teoretisering kan afhjælpe dette problem!

Jeg, du og de andre

Prøv et øjeblik at praktisere en slags meditation mellem "jeg", "du" og "de andre". Uanset hvem, der taler eller lytter, vil det være "jeg", der er den eneste, der taler. "Du" skal være den, der lytter. Der laves ikke flere opsplittings, men det er et forsøg på at skabe et grundlag for meditation.

Når et spædbarn dier, er mælken barnets meditation. Mellem himlen som giver, og blomsten der modtager, er lyset blomstens meditation. Mysteriet er optagelsen af det, der modtages og absorberes. Men barnet tænker ikke på mysteriet – det drikker bare. Og blomsten tænker ikke på mysteriet, den åbner sig bare på et hvilket som helst tidspunkt, hvor den kan modtage, hvad den behøver. Det er visdom – visdom, som kender de nødvendige handlinger for at udføre den nødvendige funktion på det nødvendige tidspunkt.

Hvis der ikke er nogen modsætning eller adskillelse, er handling, funktion og visdom ét i giver og modtager.

Et barn har sin medfødte kundskab, så længe det ikke har forladt "Himlens kongerige". Et spædbarn længes ikke efter "Himlens kongerige", så længe det ikke har droppet uskyldens stadie, som er udifferentieret – det tilhører "Himlens kongerige". Når dette stadie forlades, vil det gennem lidelse lære skelneevnen at kende – det vil sige, hvad det skal gøre, og hvad det ikke skal gøre. Det er i sandhed et hårdt job for mennesket med to viljer – personlighedens og sjælens – og uden evne til at skelne mellem stemmerne fra de to, når de hvisker modsatrettede råd. Men senere – naturligvis – vil tingene blive enklere, for sjælens stemme vil være den eneste, der lyttes til.

Men man kender dette drama, og man er bundet til blindt at underkaste sig. Forsøg derfor bevidst at finde nøglen til det "kongerige", der er mistet. Prøv at lytte som et barn lytter – til vibrationen dybt inde i brystet, som korresponderer med virkeligheden. Prøv – sådan som et barn prøver – indtil det lykkes. At prøve er i sig selv at befri sig fra den vanebundne vilje og udvide rækkevidden af de intuitive kræfter.

Lydhørhed

Lyt herefter! Lyt igen og igen. Iagttag blomsten, der åbner sig præcis, når den har behov for Solen. Iagttag dens behov. Iagttag det samme i det indre som et søgende menneske, for at finde ud af hvem den søgende er, og hvad der søges. Iagttag det usynlige, og langsomt vil det indre åbne sig netop i det øjeblik, hvor øjnene vænner sig til at se i mørket.

Den største modstand er frygten for at blive skuffet – at forlade kontrollen over de intellektuelle evner. Men man kan jo påstå, at sansebedrag og forkerte ræsonnementer også kan skabe selvbedrag. Det hører imidlertid til den verden, man kender, og beviser for den anden verden må søges et andet sted. I øjeblikket kan man åbne døren på klem ind til en verden, som man ikke vidste eksisterede inde i det indre. Den har nogle gange åbnet sig en smule, uden at man bemærkede det, men det har været mere chokerende, end hvis man åbnede den velovervejset.

Kundskab er *ikke* en hjernefunktion

Kundskab er ikke at lære og arkivere begreber i hjernen, for de forsvinder, når hjernecellerne dør. Kundskab er at åbne øjnene for den iboende natur, som hvis

man selv var født ind i den, sådan at denne sanseopfattelse vækker opmærksomhed på det i en selv, der er analogt med det. Hvis man fører sig selv ind i et stadie af fuldstændig mental og fysisk afspændthed, hvis man forsøger ikke at tro eller påstå at man ved, så kan man høre overtonerne i sig selv fra det, man ønsker at vide – på samme måde som en harpe aktiverer alle overtonerne af den note, man slår an.

Erfaringerne viser, at en læge, der med sin forestillingsevne kan identificere sig med sin patient, kan ordinere en effektiv behandling, på samme måde som en bjergbestiger, en opdagelsesrejsende og en løvetæmmer kan undgå de farer, som de føler nærmer sig, og som de har erfaret i deres forestillingsevne. Men for bevidst at nå til denne tilstand må man velovervejnet opgive de frugtesløse diskussioner, som skyldes de mangfoldige doktriner og holdninger. Man må give afkald på polemik og stridigheder og marchere efter ledestjernen over barnets krybbe.

Men det er ens egen stjerne, som tilhører det sovende barn det indre, som venter på at blive vækket. For at erkende den rette kurs, som alene er ens egen og ingen andens, må man skabe enkelhed i sindet og tanken, og hukommelse må holdes i ro, og hjertets ild vil længes efter at åbne for det ubevidste – og øjnene vil let forundres, som øjnene hos et uvidende barn, der ser verden som ny.

Som et barn blev man revet med af gysen fra følelserne og henrykkelsen over det mystiske. Man dissekerede ikke verden som et dødt legeme, eller bedøvede sanserne ved at lukke dem inde i vandtætte rum af materialisme, spiritualisme og monisme. Man overgav sig til legendernes og mysteriernes trolddom, og var lykkelig over at være lille, at kunne beundre kræfter, der var stærkere end én selv. Hvilket udbytte havde man af al den mistænksomhed og skepticisme? Er man så stor, at idéerne fra det overmenneskelige rige synes mulige? Eller er man så pinligt berørt over egen middelmådighed, at begreberne fra det overmenneskelige støder?

Nå – men nok om disse skiftende standpunkter! Hvis man er tilfreds med sit liv, er der ikke mere at spørge om. Men hvis man søger lyset, hvorfor så ikke vandre sammen som pilgrimme gennem mysteriernes lys og skygge?

Mysteriet

Hvad er "mysteriet"? Har du søgt det i det indre?

Stil dig foran et spejl, og afslør – hvis du kan – mysteriet om dit spejlbillede. Hvem er det, der ser på dig? Er det dig selv? Dig selv der ser på dig selv? Nej – det er en refleksion. Og en refleksion er et resultat af lys og skygge på noget, som reflekterer det lys, der er projiceret på det – eller rettere som projicerer sig selv ved at standse lyset.

Og hvad er du selv? Lys? Skygge? Eller en genstand? Af hvilket lys er du en skygge? Af hvilken kraft er du en form? Af hvad er du en projektion?

Iagttag din refleksion og din krops kontur, som tilsyneladende afgrænser dit liv. Denne – din krop – er den genstand, som du vil gøre alt for. For den anvender du din vilje i det daglige liv. For den arbejder du. For den elsker du. For den frygter du – og du kæmper for at opretholde dens fysiske liv, at tilfredsstille dens sanser, smag og appetit.

Se på den! Har den nogen sinde fortalt dig, hvem du er? Og hvad den vil give dig til gengæld for al dit besvær?

Spørg den! Prøv at fravryste den hemmeligheden bag disse øjne, som udtrykker så lidt om sjælens kampe, som er dine kampe. Afdæk meningen med disse hemmeligheder, hvis du kan.

“Hvem er du min krop, som har en så lille verden til sin rådighed hele livet? Hvorfra kommer din form? Kære form? Svar mig! Du er mig – du må kende mig! Og mig – hvem er jeg? Mig selv eller dig? Det er håbløst! Hvis du lukker mine øjne, kan jeg se dig inde i mit indre, men du – refleksionen – kan ikke være opmærksom på mig. Så her er et “mig selv”, som ved, samt en refleksion?”

Materielt og immaterielt

Lyt nu! Noget bevæger sig i dit bryst. Dets impulser styrer din blodstrøm, som strømmer tilbage og sendes ud uophørligt og uden pauser – og det har banket i dit bryst, siden det blev skabt – men det har banket uden din viden og kundskab. Det har slået hvert eneste sekund af din eksistens, men hvad ved du om det? Prøv at stoppe det! Det kan du ikke. Din vilje kender intet til det. Kun dine emotioner kan få det til at slå hurtigere.

Hvad!? En immateriel impuls, der påvirker et fysisk objekt? Lad intellektet forsøge at forklare det! Ukontrolleret af dig slår dit hjerte rytmen i dit liv, og hvad enten det er hurtigt eller langsomt – hvad kan du gøre ved det? Det er din livsrytme, din rytme, din egen. Alle har deres.

Hvilken kosmisk rytme har reguleret dit pendul? Ved du det ikke – højt intelligente menneske? Hvem forpligtede dig til at blive et stykke legetøj i dette mysterium?

Men måske kan du så forklare, hvordan din føde transformeres og forenes med din egen substans? Eller hvordan stoffet som kemisk transformeret af din fordøjelse til sidst kan transmutteres ind i levende personificeret substans, som reelt er levendegjort af den samme energi som din krop?

Det er nytteløst at svare med kemiske udredninger, for naturvidenskaben må give op her. I den ultimative analyse kan den kun konstatere, at transmutation forekommer, uden at kunne forklare den sidste fase af den. Den kan heller ikke forklare, hvordan den tilførte mængde af nærende stof, som kroppen ikke eliminerer, er tilstrækkelig til at opretholde den. I et barn er det endnu mere slående, for misforholdet er så stort, at barnets vækst beviseligt ikke kan forklares, udover at der må forekomme tilførsel af en ydre men immateriel substans, som stimulerer mangfoldiggørelsen af celler og blodlegemer.

Denne vækst er et virkeligt mysterium, for de biologiske forklaringer er utilstrækkelige.

Men hvad er et mysterium?

Et forsøg på en definition

Man kan sige, at et mysterium er manifestationen af fundamentale lovmæssigheder, som ikke kan gennemskues ved hjælp af menneskets sensoriske eller rationelle evner. Men denne definition savner følelsen af mysteriets hellighed. For at forstå, at der findes mysterier i ordets hellige betydning, må man acceptere, at mennesket lever i tilsynekomstens verden, og at denne verden – som er et spejlbillede – er en spejlvendt refleksion af virkeligheden.

Spejlbilledet tilhører formens verden, hvori man bevæger kroppene, tankerne og sanserne. Virkeligheden er en verden, hvor ånden bevæger sig, og denne verden lever mennesket også i uden at erkende det.

Malerkunsten, som den opfattes i Kina, begynder med dette aksiom:

*"Livets bevægelse skabes af åndens forandringer.
Hvis dette princip ikke har været dit fra fødslen,
er der ikke håb om, at du kan lære det."*

Det kan lyde hårdt, men ikke hårdere, end når Paulus gentagende gange siger, at Kristus blev ofret for at bære de manges synder (Hebræerne 9,28). Eller i Markus 10,45:

"Menneskesønnen er ikke kommet for at lade sig tjene, men for selv at tjene og give sit liv som løsesum for mange."

Og videre i Markus 14,24:

"Dette er mit blod, pagtsblodet, som udgydes for mange."

Og Kristus siger:

"Jeg beder for dem, jeg beder ikke for verden."

Johannes 17,9

Og igen:

"Jer er det givet at kende Himmerigets hemmeligheder, men de andre er det ikke givet. For den der har, til ham skal der gives, og han skal have overflod – men den der ikke har, fra ham skal selv det tages, som han har. Derfor taler jeg til dem i lignelser, fordi de ser og dog ikke ser, og hører og dog ikke hører og heller intet fatter."

Mattæus 13,11-13

Enkelhed i hjerte og sind

I et klarere og mere nutidigt sprog kan man sige: Hvis mysteriet alene kan opfattes af de udvalgte ("åndens forandringer skaber livets bevægelse"), hvordan kan man så forvente at blive forstået af masserne, og navnlig af mennesker, som er for intelligente til at acceptere en hvilken som helst erkendelse, med mindre den kommer fra deres fysiske sanser og deres logiske sans?

Kan man dermed konkludere, at erkendelsen af årsagernes verden er lukket for menneskeheden for evigt? Ifølge almindelig menneskelig forståelse er den lukket. Indviede har vist sig på Jorden for klart at give udtryk for, hvad det vil sige at være overmenneskelig (mester). Og uanset hvad man kalder årsagernes verden, "Tao" eller "Himlens kongerige", er det grundlæggende budskab altid det samme:

Enkelhed i hjerte og sind!

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk